

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem Mgr. Janem Šmakalem ve věci

žalobce: **V. S. P.**
toho času v Zařízení pro zajištění cizinců Balková,
proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra,**
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-1726/BA-BA07-HA06-2024 ze dne 17. 2. 2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Řízení před správním orgánem

- 1. Žalobce podal dne 27. 12. 2024 žádost o udělení mezinárodní ochrany. Žádost odůvodnil tím, že by chtěl v České republice legálně pobývat a pracovat, neboť ve Vietnamu má dluhy a návratu se obává kvůli svým věřitelům. Na území ČR má také přítelkyni, která pochází z Mongolska.
- 2. Žalovaný žalobci mezinárodní ochranu podle § 12 až § 14b zákona o azylu neudělil. Žalobce chtěl legalizovat svůj pobyt na území ČR, neboť zde má přítelkyni a chce si vydělat na splacení svých dluhů ve Vietnamu. Čistě ekonomické důvody nelze ale bez dalších okolností považovat za důvody významné pro udělení mezinárodní ochrany. Rovněž skutečnost, že má žalobce na území ČR přítelkyni není pro udělení mezinárodní ochrany relevantní. Co se

týče obavy žalobce z jeho věřitelů v zemi původu, žalovaný zdůraznil, že původcem pronásledování může být i soukromá osoba. To však za předpokladu, že veřejná moc není schopna či ochotna odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před vážnou újmou. Nic takového v řízení prokázáno nebylo.

II. Řízení před soudem

3. Proti tomuto rozhodnutí žalobce brojil žalobou. Žalovaný podle něho řádně nezjistil skutkový stav věci a nepřihlédl ke všem rozhodným okolnostem. Žalobce se návratu do Vietnamu obával z důvodu velkých dluhů a nemožnosti vydělat si na jejich splacení peníze. Žalovaný vycházel pouze z obecné informace o Vietnamu, aniž by se blíže zabýval jeho individuální situací. V případě návratu žalobci hrozí újma od soukromých osob, přičemž stát mu neposkytne žádnou účinnou ochranu. Měl tak za to, že splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu.
4. Žalovaný považoval žalobu za nedůvodnou. Žalobce v průběhu správního řízení netvrdil žádné skutečnosti svědčící o tom, že by v zemi původu byl vystaven jednání vykazujícímu znaky pronásledování nebo hrozící vážné újmy. Žádné takové skutečnosti nezjistil ani žalovaný. Žalobce uvedl, že ve Vietnamu neměl problémy se státními orgány či bezpečnostními složkami, není tedy zřejmé, proč by se nemohl obrátit na policii či právě bezpečnostní složky.

III. Posouzení věci

5. Žaloba není důvodná. Žalobce požádal o mezinárodní ochranu, neboť chtěl v České republice zůstat. Prání žít v České republice ovšem není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Zároveň žalobce žádal o mezinárodní ochranu z ekonomických důvodů, nijak však neprokazoval, že mu v zemi původu nemůže být poskytnuta ochrana. Jde o typový případ žalobce s dluhy ve Vietnamu, které správní soudy řeší opakovaně a stejně (srov. např. usnesení NSS č. j. 2 Azs 290/2023-31 ze dne 28. 11. 2023).

Doplňková ochrana z důvodu nebezpečí vážné újmy

6. Z hlediska podmínek pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 až § 14b zákona o azylu přichází ve věci žalobce do úvahy toliko důvodné obavy, že by mu ve Vietnamu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy spočívající v mučení nebo nelidském či ponižujícím zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu [§ 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu]. Jiné důvody do úvahy nepřichází zejména proto, že žalobce vůbec neuváděl obavu z pronásledování ze zákonem vyjmenovaných důvodů (§ 12 zákona o azylu). Žalovaný se otázkou existence důvodné obavy z hrozícího nebezpečí vážné újmy vypořádal řádně.
7. V průběhu správního řízení žalobce uvedl, že se do Vietnamu nechce vrátit, neboť nemá peníze na zaplacení tamních dluhů. V České republice si chce najít práci, to byl také důvod, proč Vietnam v listopadu 2021 opustil. Navíc uvedl, že zde má přítelkyni. Z takto tvrzených skutečností učinil žalovaný srozumitelný, logický a na věc přílehlavý závěr, že žalobce žádal o mezinárodní ochranu převážně z ekonomických důvodů, které nelze bez přistoupení dalších okolností považovat za azylově relevantní důvody (srov. rozsudky NSS č. j. 3 Azs 20/2003-43 ze dne 30. 10. 2003, č. j. 5 Azs 3/2003-54 ze dne 27. 8. 2003, č. j. 5 Azs 134/2014-48 ze dne 11. 12. 2015, č. j. 10 Azs 321/2022-26 ze dne 23. 1. 2023).

Soukromé osoby jako původci vážné újmy

8. Soud se dále zabýval tím, zda v průběhu správního řízení bylo prokázáno, že by žalobci ve Vietnamu hrozilo nebezpečí, které popisoval, resp. že by měl *důvodnou obavu ze skutečného*

nebezpečí vážné újmy ze strany soukromých osob. Žalovaný v tomto ohledu správně odkázal na § 2 odst. 6 zákona o azylu, podle kterého se původcem pronásledování nebo vážné újmy rozumí i soukromá osoba, *avšak musí být prokázáno, že stát, strana nebo organizace včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu*. Subjektivní nedůvěra vůči vnitrostátním orgánům neodůvodňuje rezignaci na využití ochrany státu. Pokud však informace o zemi původu ukazují opodstatněnost této nedůvěry, nelze po žadateli o mezinárodní ochranu požadovat, aby vyčerpал prostředky vnitrostátní ochrany (srov. např. rozhodnutí NSS č. j. 5 Azs 62/2016-87 ze dne 31. 5. 2017, č. j. 5 Azs 172/2018-28 ze dne 17. 1. 2019, č. j. 6 Azs 139/2019-61 ze dne 13. 4. 2021).

9. Prokazovat jednotlivé skutečnosti je povinen primárně žadatel, nicméně žalovaný je povinen zajistit k žádosti maximální možné množství důkazů (včetně informací o zemi původu), a to jak těch, které vyvracejí tvrzení žadatele, tak těch, které je podporují (srov. rozsudek NSS č. j. 5 Azs 66/2008-70 ze dne 30. 9. 2008, č. 1749/2009 Sb. NSS).
10. Žalobce konkrétně neprokazoval nefunkčnost systému ochrany práv ve Vietnamu. V žalobě pouze konstatoval, že mu stát neposkytne účinnou ochranu. V rámci správního řízení neuvedl ničeho, z čeho by vyplývalo, že by se na státní orgány nemohl obrátit.
11. Žalovaný tedy vycházel zejména z informace odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra (Půjčky, úvěry a lichva) ze dne 21. 1. 2025, ze které vyplývá, že občané Vietnamu mají značnou nedůvěru k bankovním, ale i státním a dalším institucím. Z toho důvodu si často půjčují peníze od soukromých osob. Ty mohou poskytovat půjčky s maximální úrokovou sazbou 20 % p. a. Ve Vietnamu je však dostatečná právní úprava na ochranu osob, které se dostaly do problémů vlivem uzavření půjčky, která překračuje zákonné hranice. Pokud soukromé osoby poskytnou půjčku s úrokovou sazbou 100 % p. a. a výše, jedná se již o případ lichvy. Dlužníci se mohou v obou případech obrátit na příslušné orgány, které jim poskytnou pomoc. Je prověřován účel, ke kterému půjčené peníze sloužily, ale jinak nejsou dlužníci nijak postihováni.
12. Dále žalovaný vycházel z informace odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra (Bezpečnostní a politická situace v zemi) ze dne 4. 6. 2024, ze které vyplývá, že ze strany veřejnoprávních orgánů docházelo v některých případech ke špatnému zacházení s fyzickými osobami. Tyto případy se však týkaly zejména aktivistů a osob zapojených do politiky. Žalobce uvedl, že nikdy neměl problémy se státními orgány či bezpečnostními složkami ve Vietnamu. Rovněž nikdy neměl problémy kvůli rase, národnosti, náboženství, pohlaví, příslušnosti k sociální skupině či politickému přesvědčení. Z informace tedy nevyplývá, že by ke špatnému zacházení mělo docházet vůči osobám, které se nacházejí v obdobných situacích jako žalobce. Protože jde o informaci z června 2024, nepovažoval ji soud ke dni rozhodnutí žalovaného v únoru 2025 za zastaralou s ohledem na absenci konkrétních tvrzení žalobce a skutečnosti, že druhá informace obstaraná žalovaným byla z ledna 2025.
13. Ve světle těchto informací neobstojí blíže neprokazované tvrzení žalobce, že se na příslušné orgány ve Vietnamu nemohl obrátit. Žalobce tak v řízení neuvedl žádné relevantní důvody, proč by ve Vietnamu systém ochrany práv nefungoval a z podkladů obstaraných žalovaným vyplývá, že je funkční. Žalobci tak po právu nebyla udělena mezinárodní ochrana ve formě doplňkové ochrany.

IV. Závěr

14. Z uvedených důvodů soud žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 14. května 2025

Mgr. Jan Šmakal v.r.
soudce